Θα έπρεπε να το είχα ρωτήσει πιο διακριτικά. Δεν το έκανα, καθότι η αφέλειά με είχε οδηγήσει στο συμπέρασμα, ότι θα εισέπραττα την επιθυμητή απάντηση. Ατυχώ ς οι επιθυμίες μας, συχνά δεν συμβαδίζουν με την πραγματικότητα. Δεν είχα προσέξει καν τα μαύρα ρούχα της κυρίας στην οποία απηύθυνα το ερώ τημα.

«Ζει ο «Φατό»;» ξεστόμισα, έτσι με άνεση
«Δυστυχώς τον χάσαμε πριν επτά μέρες», ήρθε η απάντηση, για να συμπληρωθεί με την πρόταση: *«Είχε φτάσει 92 βέβαια, αλλά πάντα δυσάρεστο είναι».*

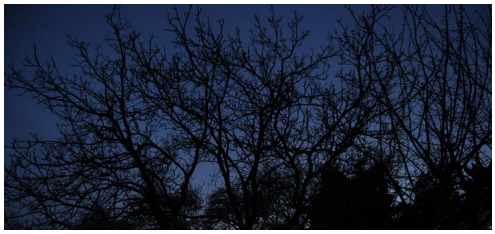

Με τον εκλιπόντα δεν ήμουν φίλος, ούτε είχαμε υφάνει καμιά ιδιαίτερη σχέση. Ιδιοκτήτης καταστήματος στο βουνό των Κενταύρων ήταν. Από εκείνα τα καταστήματα, που στα τέλη της δεκαετίας του ‘70 όταν τον γνώρισα, ήταν ολόκληρα, σαν μια μικρή Ελλάδα.

Ένας από τους χιλιάδες ήμουν που περιστασιακά είχα περάαει από το μπακαλικάκι που διατηρούσε, με τα λίγα τυποποιημένα προϊόντα και τα αρκετά ντόπια. Τα καλοκαιρινά βραδάκια έβγαζε λίγα τραπέζια, μαγείρευε η κυρά τα τοπικά εδέσματα, σερβίριζε κρασί παραγωγής τους και η ζωή κυλούσε ήρεμα πριν ο τόπος γνωρίσει την λαίλαπα του βιομηχανοποιμένου τουρισμού.

Ο θάνατός του, συμβάν θλιβερό, προστέθηκε στη σωρεία των στοιχείων που κλείνουν αμετάκλητα τον κύκλο κάποιων εποχών. Πράγμα εξ ορισμού λυπηρό. Και δεν ήταν το μόνο. Ψάχναμε ολόκληρη μέρα, στις γειτονιές της Τσαγκαράδας, στο Μούρεσι, στη Βιζίτσα, στον Άγιο Σεραφείμ και στις Μηλιές για φράουλα και εννοώ την συγκεκριμένη ποικιλία κρασιού.

Πουθενά δεν βρέθηκε. Πουθενά. Οι απαντήσεις που ακούστηκαν ήταν του τύπου:

«Μπαά»,
«...ε τώρα, δεν ζητάνε»,
«δεν βγάζουμε πια»

Μπορώ να ζήσω μια χαρά και χωρίς φράουλα. Εννοείται. Αλλά να, μπήκε και αυτό το στοιχείο, αυτή η ολίγιστη απώλεια σαν άλλο ένα κομμάτι του πάζλ, που ολοένα πυκνώνει η μορφή του. Για μια μετάβαση από έναν τόπο σε έναν άλλο. Τα έχει προείπει όλα τούτα, περίτεχνα και σπαραξικάρδια ο Δημήτρης Χατζής στο **«τέλος της μικρής μας πόλης»** περιγράφοντας άλλες εποχές.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται, ασφαλώς σε σε άλλη κλίμακα, με άλλο μέτρο, στον 21ο αιώνα, 60 χρόνια αργότερα από τότε που πρωτοδιαβάστηκε το πόνημα του Δ. Χ. Δεν μπορώ να πω με άνεση αν αυτή η επανάληψη είναι πιο οδυνηρή. Για κάποιους θα είναι.

Όπως και να έχει, οι επόμενες ώρες εκεί πάνω εκύλησαν στο ίδιο μοτίβο. Ταλαιπωρημένο το βουνό, από τις καταρρακτώδεις βροχές, μάντρες πεσμένες, χώματα που κατέβασαν τα νερά, δρόμοι χαλασμένοι, τραύματα, που σιγά – σιγά επουλώνονται. Με την άνοιξη να μην έχει ξεσπάσει ακόμα, και κατά τον τόπους νεφελώδη ουρανό το ύφος έγερνε περισσότερο προς στο μελαγχολικό.